apendicitis en dues hores amb l'ajut del Dr. Ribas, a l'Hospital de la Vall d'Hebron. El Dr. Piulachs no s'ho va voler creure quan li ho explicà el Dr. Florentino Ribas, que era el seu parent. També tinc una altra anècdota sobre un malalt que vaig intervenir d'apendicitis; no li va quedar cap rastre de la cicatriu i per això van estar a punt d'operar-lo novament a França. Sempre feia la ferida quirúrgica petita, d'un punt.

"Treballa. Si no ho necessites com a aliment et cal com a medicina..."

Trobava complicacions post-quirúrgiques?

Poques. El fet que hi hagués poc camp operatori exposat, la rapidesa, etc. feien que hi hagués menys ferida, menys contacte, menys infecció i menys temps i que sagnés menys.

Realitzà Cirurgia Major Ambulatòria, que ara està tant de moda?

Sí, en dos malalts que el Dr. Pinos va adormir amb Epontol i, després d'haver estat operats d'apendicitis, van sortir caminant del quiròfan.

Quina diferència troba entre la cirurgia que vosté practicà i l'actual?

No hi trobo gran diferència, tot és pràcticament igual. Únicament diferencio la practicada per laparoscòpia.

Quins records té del seu pas per la Direcció de l'Hospital?

Només vaig ser director de Servei i en tinc records molt bons.

Com eren els seus moments lúdics?

Jo visitava totes les festes majors de Catalunya. El que més m'agradava era veure els xiquets de Valls; els seguia arreu on anessin. Aquesta afició em venia de família. A més, veníem la nit de Nadal a l'Hospital, convidats per les germanes.

Té alguna altra anècdota que recordi de bon grat?

Sí, una vegada vaig operar un aviador rus casat amb una doctora, una dona d'una gran força psicològica. Vingueren de Rússia, el vam intervenir i, després de treure-li els punts, tornà a Rússia. Una altra és d'un senyor de Granollers, protèsic dental a Puerto Rico, que va venir, el vaig operar i es va casar. En vuit dies ho va fer tot i s'en tornà a Puerto Rico.

Dr. Arturo Herrero

10 de curtes

Quina és la seva música preferida?
L'òpera, la sarsuela i les sardanes, especialment les del mestre Ruera.

Quina és la pel·lícula de la seva vida?
Les de Charlie Chaplin.

Quin és l'últim llibre que ha llegit?
Un de Luis Montalbán.

El seu menjar preferit?
Faig règim, però és la coca de Vilafranca.

Quin és el seu esport preferit?
Ara cap. Abans era futbolista i ciclista.

Què o qui s'emportaria a una illa deserta?
La meva dona.

Quines eren les seves aficions?
No tenia temps de gaudir-les.

Quins colors li agraden?
El blanc i el blau.

Quin és el seu signe del zodíac?
Càncer.

Un somni, una il·lusió
Arribar bé als 100 anys o, com diu el Sr. Munné, "que encara no hagi nascut el metge que signi el certificat de defunció".

la farmaciola

La febre

Gent privilegiada hi ha que gaudeix, solitària, d'excelses virtuts. N'hi ha d'altres, que tampoc no pertanyen a la majoria, que són elegits com a gent singular, com a elit, que no són únics però són pocs.
I després hi ha la majoria. I d'aquesta majoria hi ha les dones que tenen unes coses que no tenen els homes, i hi ha els homes que en tenen unes altres que no tenen les dones. Però hi ha una cosa que sí que tenen en algun moment de la vida tant els éssers únics, els que són minoritaris com la majoria d'homes i dones: es tracta de la febre.

Dr. Joaquim Bosch.

Podríem definir-la com l'elevació de la temperatura corporal per sobre de la normalitat. La temperatura normal seria fins a 37º C axil·lar i fins a 38º C rectal. La temperatura axil·lar es pren durant 4' i la rectal durant 2'. Hi ha un ritme circadiari en la temperatura corporal, la qual cosa vol dir que varia al llarg del dia, de manera que és més baixa al matí i més alta a la tarda-vespre.

Per cada grau de febre el pols augmenta 10 batecs per minut, i la respiració augmenta 2 cicles respiratoris. Per això notem que les freqüències cardíaca i respiratòria són superiors en la gent febril.

Una mesura protectora

La majoria de vegades la febre s'associa a un procés infecciós agut, i ens la mirem amb mals ulls, tot i ser una mesura protectora del cos. M'explico: els virus es multipliquen, es repliquen millor a una temperatura de 37º que no pas a 38 o a 39º; per tant, els virus es multipliquen menys amb la febre; hi ha menys gèrmens. Per això és convenient limitar aquesta "mania" de tractar la febre. No vull dir que no s'hagi de fer, sinó que cal considerar quan és bo tractar-la i quan no cal.

En quin moment cal actuar?

En condicions generals, (és a dir, sense antecedents de convulsions febrils, amb una certa tolerància a la febre i en nens més grans de 3 mesos) no cal tractar la febre per sota de 38º C axil·lar.

Per sota de 3 mesos s'ha de valorar bé el petitó o petitona que té febre: convé que el vegi el pediatre i ell decidirà si cal fer una anàlisi, observar-lo i/o ingressar-lo. I tan important, o fins i tot més, és el fet que cal •••*(Continua a la p. 6)*

De Bat a Bat. Revista de l'Hospital General de Granollers, #16, 1/1997, p. 5 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers